

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 13 жовтня 1984 року

№ 123 (3474)

Ціна 2 коп.

ЗЕМНИЙ УКЛІН ВАМ, СЛАВНІ ПЕРЕМОЖЦІ!

ДО 40-РІЧЧЯ ВИЗВОЛЕННЯ РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ ВІД НІМЕЦЬКО-ФАШИСТСЬКИХ ЗАГАРБНИКІВ

Ті жовтневі дні 1944-го назавжди залишаться в пам'яті ветеранів. Кривопролитні бої за кожну п'ядь радянської землі, жорстокі атаки, відбиті у ворога українські села... І ось уже Україна повністю визволена від німецько-фашистських загарбників. Небачений героїзм проявили радянські воїни. Тільки в 1944-му Москва салютувала більше 40 разів українським фронтам, окремій Приморській армії, морським Чорноморського флоту і Азовської військової флотилії, які з неситною мужністю і самовідданістю визволяли міста і села республіки.

Визволення України стало великим подвигом усіх народів нашої країни. В боях за республіку високого звання Героя Радянського Союзу були удостоєні близько 40 тисяч воїнів — представників більше 46 національностей. Серед них — уродженці нашого степового краю.

У боях за визволення Києва безприкладний подвиг здійснили воїни дивізії Героя Радянського Союзу Т. Х. Уманського (родом із села Верблужки — тепер Погребишківського району). Вони першими форсували Дніпро і забезпечили іншим підрозділам переправу, розширення плацдарму, одними з перших увійшли в столицю Радянської України. А молодший сержант Г. Х. Окищенко із села Ганнівки Петрівського району відзначився в боях на берегах Прип'яті, Десни.

ЗА НАШУ УКРАЇНУ

Під час форсування Дніпра в районі Вишгорода рота старшого лейтенанта Івана Очеретяка (с. Попельнасте Олександрійського району) 26 і 29 вересня 1943 року знищила більше 200 гітлерівців.

За подвиги, звершені в боях за визволення України Зірки Героїв отримали: М. М. Топольников із села Калмазового Вільшанського району, командир ескадрильї Т. С. Лядський з м. Долинської, командир танкової роти П. Є. Кочерга із села Крупського Новомиргородського району, М. Ю. Литвинов із села Підгайців Кіровоградського району, кіровоградець В. М. Галушкін.

Син великого російського народу Герой Радянського Союзу Василь Сисолатин перед боєм сказав: «Клянусь, не пошкодую життя, щоб швидше визволити братню Україну». І свій безсмертний подвиг він здійснив під час розширення Дніпровського плацдарму.

Є на Київщині в селі Хорошові братська могила, де поховані учасники боїв знаменитого Букринського плацдарму. Серед них — росіяни Віктор Косолапов та Микола Синдяков, українці Йосип Корчак та Олексій Мокринський, чужаки Іван Сорочкін, татарин Олександр Асманов.

Є братська могила в селі Зеленому Петрівського району, де поховані воїни-визволителі 5 гвардійської армії і 28 танкового корпусу — росіяни, українці, білоруси, узбеки...

Під час операції «Згадаймо всіх поіменно» червоні слідопи села Дерієвки Онуфріївського району поновили музейний стенд «Ім було 17 — і 17 засталося насичено». Тут є, зокрема, матеріали про подвиг Миколи Лисикова з Казані, Івана Гриба з Білорусії, Володимира Тараскіна з Татарії, Джелала Саїдова з Баку, Олександра Шмакова з Якутії, Михайла Котова з Белгородської області, Борхаса Філіна з Миколасева.

В Українському державному музеї Великої Вітчизняної війни 1941—1945 років виставлений фотознімок фронтових літ — «Комбат». То — колишній голова колгоспу із Запорізької області Олексій Гордійович Еремко. Комуніст вєде бійців у свою останню атаку. Незадовго до цього він писав дружині: «Дорога Євдокія! Виховай дітей гідними Батьківщини. Зарез іти в бій. Попишаю. Олексій».

З такими помислами йшли в бій з ворогом наші батьки, діди, котрі пролили кров на фронтових плацдармах, аби тільки не топтав чобіт чужинця нашої землі, аби знову тут зацвіли сади і ріс пшеничний колос, щоб були щасливі діти і внуки, яким примножувати отчу славу.

У містах і селах Радянської України височать обеліски. У Києві найвищий з них — матері-Батьківщині, котра покликала своїх синів на бій із ворогом. І тепер вона, Батьківщино, зове нас на подвиг в ім'я миру, в ім'я здійснення її могутності. Тисячі трудівників міста і села стоять на Вахті пам'яті, вахті Миру, ознаменуючи славно 40-річчя новими трудовими зверненнями. Юнаки і дівчата разом зі своїми наставниками, колишніми фронтовиками, працюють за себе і за полеглих героїв. А там, на зоряному кордоні, стоять сини і внуки ветеранів — пильно, надійно, охороняють міцний спокій рідної Вітчизни.

ДАНИНА ШАНИ І ЛЮБОВІ

У СЕ далі відходять у минуле літ. доліття Великої Вітчизняної війни. Але подвиг героїв, які зі зброєю в руках визволяли рідну Батьківщину від німецько-фашистських загарбників, боролися за шастя і мир, навічно залишаться в нашій пам'яті. Любов і шана вам, колишнім солдатам, які дорогою ціною здобули перемогу. Ці слова часто повторювалися на зустрічі з ветеранами Великої Вітчизняної війни, яка відбулася в обкомі Компартії України. Того дня в залі зібралися пошівлі ветерани, з патрулженими руками, з високими урядовими нагородами на грудях. Але такі молоді душою. Вони й сьогодні йдуть у строю — продовжують працювати, займаються патріотичним вихованням підрастаючого покоління, проводять велику роботу по зміцненню миру на Землі. Честь і слава вам, дорогі ветерани! На уроках мужності, на зустрічах, вечорах бойової і трудової слави, в особистих розмовах ветеранів з молоддю оживають знову і знову ті героїчні події, викликають почуття гордості і пошани за наших батьків, дідів.

Зустріч відкрив перший секретар обкому Компартії України

М. Г. Самілін. Він, зокрема, наголосив, що, відзначаючи славу дату — 40-річчя визволення Радянської України від німецько-фашистських загарбників, трудові колективи області особливо напружено працюють над виконанням рішень XXVI з'їзду КПРС, п'ятирічних планів. Великий вклад у цю роботу і ветеранів, які не шкодують сил у труді. Трудівники області ударно несуть Вахту пам'яті, присвячену 40-річчю Великої Перемоги. Ратний подвиг героїв Великої Вітчизняної війни є сьогоднішнім покоління до подвигу трудового.

М. Г. Самілін розповів учасникам зустрічі про роботу обласної партійної організації по виконанню рішень XXVI з'їзду КПРС, наступних

Учора в м. Києві, в Паладі культури «Україна» відбулися урочисті збори представників трудящих столиці республіки, областей і військових частин, присвячені 40-річчю визволення Радянської України від німецько-фашистських загарбників.

Пленумів ЦК КПРС, завдань одиннадцятої п'ятирічки. Від імені бюро обкому партії та обласного обкому М. Г. Самілін тепло подякував учасникам зустрічі, а в їх особі всім ветеранам Кіровоградщини, за велику роботу по вихованню молоді в дусі радянського патріотизму та інтернаціоналізму, відданості комуністичним ідеалам.

На зустрічі виступили Герой Радянського Союзу В. О. Верхоланцев, повний кавалер ордена Слави М. І. Жосан з Кіровограда, ветеран війни М. М. Добровольський із Знамянського району, Герой Радянського Союзу А. К. Цимбал із Світловодська. Вони говорили про високий обов'язок служіння Батьківщині в ім'я миру, про величчя завдання комуністичного виховання молоді.

Групі ветеранів Великої Вітчизняної війни було вручено на зустрічі вітання ЦК Компартії України, Президії Верховної Ради УРСР та Ради Міністрів УРСР з нагоди 40-річчя визволення Радянської України від німецько-фашистських загарбників, а також Почесні грамоти та Грамоти Президії Верховної Ради Української РСР.

На знімку (зліва направо): Герой Радянського Союзу І. Р. УСЕНКО, В. О. ВЕРХОЛАНЦЕВ, А. Т. БУРКОВСЬКИЙ, А. К. ЦИМБАЛ, П. А. ГНУЧНИЙ, Г. Є. ТНАЧОВ, В. Ю. БРЕУСОВ. Фото В. ГРИБА.

Згідно з планом Верховного Головнокомандування Радянських Збройних Сил зимово-весняна наступальна кампанія почалася наступом на Правобережній Україні. З кінця грудня 1943 року до середини квітня 1944 року на величезних просторах від Полісся до Чорного моря, від Дніпра до Карпат розгорнулася одна з найбільш грандіозних битв другої світової війни...

Фотохроніка ТАРС.

Командуючий Першим Українським фронтом генерал армії М. Ф. ВАТУТІН.

ВІД ДНІПРА ДО ПРУТУ

Я СТОЮ на високому березі Пруту, де сорок років тому частини нашої 240-ї Київсько-Дніпровської дивізії після запеклих боїв вийшли на державний кордон Союзу РСР. Ніщо ніби не пагадує про бої. Заросли давні окопи, на місці руїн зросли нові будинки. І все ж спогадки накопуються, немов хвилі, що хлопотують біля берега. І спогадки переносить мене в далекі дні боїв за визволення Радянської України від німецько-фашистських загарбників.

У вересні 1943 року довгим, переслідуваним маршрутом, вийшли до Дніпра. Фашисти укріпили правий берег, створивши непереможну оборону, котру називали «Східним валом». Гітлер заявив: «Скоріше Дніпро потече назад, ніж росіяни зможуть переправитися на правий берег...».

Ми готувалися до битви за Дніпро. В частині прихотливо містилися. Воїни дивилися кляту підняти бойові знамена на правому березі над стародавнім Києвом.

У ніч на 27 вересня на північній рібальській човнах вирушили на правий берег біля впади стародавнього сержанта Петра Нефедова. Ворог освітлював Дніпро ракетами, прострілював траєкторіями кулями. Підійшли до середини ріки — і прямо над човнами зависла освітлювальна ракета. Фашисти відкрити артилерійський і мінометний вогонь. Воде

книла від вибухів. Та хто це поверну назад. Один із човнів від вибуху, вої хвилі перевернувся. Білці поплили вперед.

Високу вдалося захопити маленький кланчик землі: по фронту — лише 100 метрів, у глибину — 150. Важко розповісти, що коїлося на цьому кланчику. Здавалося, він увесь був переораний снарядами. Воїни мужньо трималися. І не тільки трималися, а й просуваюлися вперед. На десять метрів, на двадцять, п'ятдесят.

На захопленій плацдармі висаджувалися все нові підрозділи. Фашисти кинули проти нас важкі танки «тигри» і самохідні гармати «фердинанди». Білці не злякалися, хоча багато хто уперше зустрівся з ними. Лютий плацдарм було відвоювано. А незабаром під натиском наших військ ворог став відходити.

Про взяття плацдарму доповіли у штаб армії. Якраз там був присутній командуючий фронтом генерал армії Микола Федорович Ватутін. Він сказав: — Це — перемога!

За захоплення Ілдержація Лютийкого плацдарму 45 воїнів було удостоєно звання Героя Радянського Союзу. І серед них — старший сержант Нефедов, рядові Заборякін, Чернов, Кремльов. Напов — ті, що першими форсували Дніпро.

Третього листопада ми перейшли в наступ на Київ. А вже шостою на танку стогоні Україну було визволено від німець-

ко-фашистських загарбників.

Після битви за Дніпро — знову важкі бої. Ми визволяли міста і села України. Під-о-під були війни різних національностей — росіяни і українці, грузини і казахи, азербайджанці і татари. Поруч доросли йшли в бій хлопчакки — сини полків. В одній з наших частин на батареї офіцера Капралова був дванадцятирічний Григорій Денисьєв. Ного підбрав на фронтових дорогах. І цю війну він не на своїх дитячих плечах несе кошу солдата. За бойові подвиги Григорія нагородили орденом Червоного Прапора і Вітчизняної війни.

У середині березня 1944 року ми вели важкі бої в районі Мурованих Курнівців. Звідси до Пруту лишилося кілометрів з п'ятьох. Давалося воїнам не легко. Ворог чинив упертий опір.

Якось уранці, коли я був на КП, мене негайно викликали до рації. Доповідав командир батальйону капітан Федір Рикалов: — Наказ виконано! Вийшли на державний кордон!

Я тут же кинув (примітка: рання весна, бездоріжжя, і машини не могли проїхати) вийшов на берег Пруту. Побачив комбата; той, розправляючи гімнастерку, підбіг до мене, підняв було руку для привітання, та не витримав: кинувся мені на шию. Ми обіймалися.

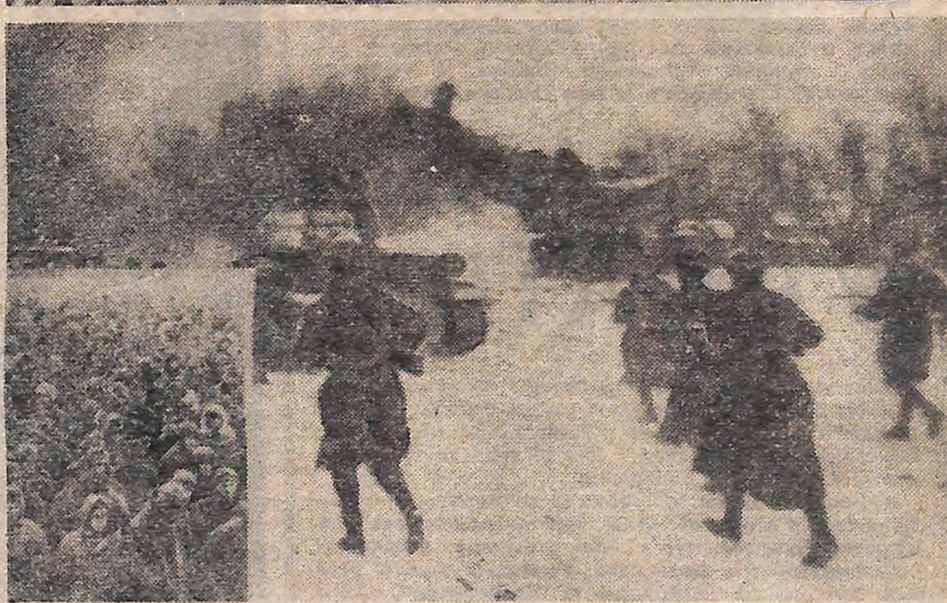
— Ось він, кордон, батьку! Тридцять три місяці ми думали про нього.

На очах у Рикалова були сльози.

Цього дня чекали всі ми, весь фронт, уся країна. Я бачив щасливі обличчя бійців. Загартовані в боях солдати цілували край річної землі, пригорілими пили воду з Пруту. Прикордонники приймали від нас дітячку кордону, а ми вирушали далі, на захід...

Т. УМАНСЬКИЙ, колишній командир 240-ї Київсько-Дніпровської стрілецької дивізії.

ЗЕМНИЙ УКЛІН ВАМ, С.

ПОДВИГ КЛИЧЕ

СТО ПРОЦЕНТІВ ЕФЕКТУ

«СОГОНАРИЧЧЮ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ — НАШ УДАРНИЙ ТРУД!», «40-РІЧЧЮ ПЕРЕМОГИ — 40 УДАРНИХ ТИЖЕНЬ!». Подібні чимплатки й транспаранти зустрілися на прохідних і коридорах багатьох підприємств та організацій Східноукраїнської області. Висвічені тут же діаграми, схеми, таблиці з цифрами продуктивності праці, ефективності виробничих процесів, що світливоді, жителі району впевнено працюють над оновленням усього виробництва, позбавляють зразки трудового ентузіазму.

Комсомольці та молодь сільськогосподарського заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР організовують свою працю так, щоб досягти найвищої ефективності виробництва за рахунок виявлення резервів, що їх народжують передові методи праці, бригадна й форма, зокрема, КМК цехів заводу стали на поєднанні Вахти пам'яті, присвячену 40-річчю Великої Перемоги. Свій труд сьогодні вони присвячують одному з тижнів Вахти — 40-річчю визволення України від німецько-фашистських загарбників. Серед них і герой «Спартак» Михайло Грозовий.

У вимірній лабораторії восьмого цеху напружена тиша. Вимірники зосереджені до максимуму: лабораторія є складовим елементом у суцільній системі контролю за якістю продукції, тож пропущений брак плазмініків (від них надходить продукція на

контроль) автоматично стає їх браком. Лабораторія перебуває на першому етапі цього «конвеєра якості», тож зрозуміла атмосфера відповідальності за кожен грам продукції, що опісля вже — на кінцевому етапі, до виходу в інші цехи — витримує безсторонній контроль ВТК та представників соціалістичного змагання замовників. Якість металу практично завжди сягає позначки 100 процентів.

Вимірники лабораторії стабільно продуктивною працею зазвичай самі бригадні форми організації. Підсумки соціалістичного змагання, що підбиваються щокварталу, неодмінно виявляють у широкій мережі призери і вимірники цеху № 8. Вони цінують дух здорового трудового суперництва із подібними лабораторіями трийого та п'ятого цехів. У порівнянні з минулим роком продуктивність праці по цеху № 8, зокрема, зросла на 2,3 процента. Що за цією цифрою?

КМК сильний єдністю. І — свідомим ставленням до праці. Кожна із працюючих у трьох змінах бригадах оволоділа суміжною спеціальністю. Це дозволило бригаді сьогоднішніх мо-

їх знайомих Золі Тендітній, як і керівникам інших бригад, заявити, що проблем із продуктивним використанням кожної робочої хвилини у них не може бути. Аналіз якості металу щоразу іншої марки, що надходить із цеху, буде однаково ефективним, сидить за приладом Мирослава По-

лянська, Галина Денисова чи Тетяна Карченко. І таким поняттям, як «досвід», у даному випадку це не пояснює: КМК вимірники ледве два роки з дня народження. За цей час переможці соціалістичного змагання Люба Коатун, Тетяна Кириченко, Світлана Єлисева та Ірина Лашко були премійовані туристичною поїздкою до Могиліова. Комсомолка Мирослава Полянська минулого року була удостоєна звання «Молодий гвардієць п'ятиріччя».

Керує КМК лабораторією молодий комуніст Віталій Лещенко, комсомольці організовує Ірина Лашко. Нині КМК азія зобов'язання завершити п'ятирічку до 40-річчя Великої Перемоги. Свідомі дієчата і важливості участі в дусі за комуністичне ставлення до праці: 50-річчя стахановського руху — їх орієнтир. Серед членів бригади працює й «спартаківець» Михайло Грозовий. Зароблені комсомольцем гроші перераховують до Фонду миру.

І. СТАНІСЛАВЧИК, м. Світловодськ.

ПАМ'ЯТ ЦІЄЮ Ж

НАДАВНО гудячі Голованівського та прибузьких сіл інших районів відзначили 40-річчя визволення від німецько-фашистських загарбників. Того далекого березня 44-го на просторах Правобережної України розгорнулася запекла бій. В цьому визвольному поході взяли участь і воїни нашої 6-ї Орловської стрілецької дивізії.

Славну героїю частини започаткували п'ятиріччя бійники. Дивізія брала участь у громадянській війні, її 84 125 та 333 стрілецькі полки акрили себе невмирущою славою коли в перші дні Великої Вітчизняної війни захищали брестську фортецю від гітлерівських загарбників. У бойовий літопис дивізії вписані героїчні подвиги воїнів по оточенню і знищенню Корсунь-Шевченківського угруповання ворога. А потім наш 125 стрілецький полк розгорнув наступ у напрямі Златопіль — Новомиргород. В результаті навчального наступу 11 березня 1944 року дивізія визволила Новомиргород. За три доби полки дивізії з боями подолали сто кілометрів відстані. З ходу форсували Синюху, Білу Федорівку, Долину Величківського району. Полоса наступу пролягла на південь через Голованівський район до Південного Бугу.

Всюди в селах радо зустрічали визволителів. Запрошували до хат. Та зупинятися ніколи. Попереду ще далека дорога до перемоги. Визволили Липовецьке, Капітанку...

На околиці села Довга Пристань готувалися до форсування весняної ріки. Не астигла й половина

Вячеслав КОЛЕСНИКОВ

Дзвенять медалі й

На батьковому кінелі у ряди вийняють медалі й орден. Немов солдати стали на парад. Про що йому нагадують воїни? Нагадують про мить, коли підкорилися на землі наші

ГЕРОЇВ Н

До 40-річчя визволення України у Кіровоградському краєзнавчому музеї створено пересувну виставку фондів матеріалів. Сотні реліквій виставки розповідають про героїзм, відданість партії і народу воїнів, котрі визволяли нашу республіку від окупантів.

25 серпня 1943 року штурмовики нашого земляка підполковника М. Д. Захарченка скинули бомбовий вантаж на станцію Баранівка, потім дали залп реактивними снарядами. Ворожі склади палали протягом двох діб. Пізніше льотчики Захарченка громилі фашистів на аеродромах Краматорська, Дніпропетровська, де знищили і пошкодили понад 200 літаків.

Про славі бойові завершення земляка свідчать подставлені на виставці його фронтові карти, планшет, орденовська книжка, інші документи та особисті речі.

Юрій ДОЛГУШИН

Юности дороги

Давно окопи поросли травою, но мир ще залечиває рани. І слышеть пошмолуе — За мной! То а бой ідує седе п'ятиріччя. В их еше еше бешвет автобуси, на чадіть подорожні зой бачили, кахат хирати. Бойи, шани, на і на признач. Пожарний пух і зовні...

Они встают.

А а море — тишина. Мир еше, заблеще, — пикакой тревоги.

Для мира это прошлое — война, для них же это юности дороги.

Летя Земля по дечной круговой — ничто ее враще не нарушит, ведь еше слова кричат смертний бой, их слышны.

поднимут за собой

взвода,

полки.

Присел не парадит.

м. Кіровоград.

ЛІН ВАМ, СЛАВНІ ПЕРЕМОЖЦІ!

ПАМ'ЯТТЮ ЦІЄЮ ЖИВУ...

НЕДАВНО трудящі Голованівського та прибузьких сіл інших районів відзначили 40-річчя визволення від німецько-фашистських загарбників. Того далекого березня 44-го на просторах Правобережної України розгорнулися запеклі бої. В цьому визвольному поході взяли участь і воїни нашої 6-ї Орловської стрілецької дивізії.

Славну героїю частини започаткували пітерські робітники. Дивізія брала участь у громадянській війні. Її 84, 125 та 333 стрілецькі полки вкрили себе немирущою славою, коли в перші дні Великої Вітчизняної війни захищали Брестську фортецю від гітлерівських загарбників. У бойовий літопис дивізії вписані героїчні подвиги воїнів по оточенню і знищенню Корсунь-Шевченківського угруповання ворога. А потім наш 125 стрілецький полк розгорнув наступ у напрямі Златопіль — Новомиргород. В результаті навчального наступу 11 березня 1944 року дивізія визволила Новомиргород. За три доби полки дивізії з боями подолали стокілометрову відстань. З ходу форсували Синьківку, Білу Федорівку, Довгий Кішківський район. Полоса наступу пролягла на південь через Голованівський район до Південного Бугу.

Всюди в селах радо зустрічали визволителів. Запрошували до хат. Та зупинятися ніколи. Попереду ще далека дорога до перемоги. Визволили Липовецьке, Капітанку...

...На околиці села Довга Пристань готувалися до форсування весняної ріки. Не астигла її половина

складу дивізії переправитись через Південний Буг, як налетіли ворожі бомбардувальники. Бійці завадоматів та гвинтівок відкрили по них вогонь і одного збили. Біля села Іванівки він врізався в землю.

Друга хвиля бомбардувальників знову обрушилася на нас лавиною вогню. Та стримати наступ наших військ не могло ніщо. Земля гула від вибухів, але бійці дивізії просувалися вперед і метр за метром закріплювалися на правому березі. Ось і околиці Великої Мечетні. Пляцдарми усе розширювалися, сюди стягувалися підкріплення. Фашисти, відчуваючи загрозу, кидали проти нас свої сили, бронетранспортери, піддавали шаленому артилерійському обстрілу. Протитанкові рушніці та дві 45-міліметрові гармати були на пляцдармі найкрупнішою зброєю, і воїни, вміло користуючись ними, стримували ворожий натиск. В цій бою бронейник Г. А. Негода підбив два бронетранспортери, за що нагороджений орденом Вітчизняної війни.

Відважно відбивали атаки артилеристи, якими керував начальник артилерії 125 стрілецького полку майор М. Шестаков. Згодом тут у боях відзначився командир батареї протитанкових гармат Шалаз Малазона — син грузинського народу. Відважно вів за собою бійців командир 125 стрілецького полку підполковник М. Любичий. Та не довелося дожити йому до світлого Дня Перемоги. Поховали ми свого улюбленого командира в грудні 1944 року на центральному кладовищі угорського міста Дьендеш.

Вночі на позиції дивізії доставили протитанкові гармати, боеприпаси. На ранок Велика Мечетня була повністю визволена від фашистів. Вибити ворога і з села Тридуби. Частини дивізії розгорнули наступ далі, визволяли Молдавію, вийшли на західний кордон СРСР, потім — Румунія, Угорщина, Чехословаччина. Війну закінчили біля Праги.

ДЕ Б НЕ ДОВЕЛОСЯ нам бувати, ми завжди пам'ятаємо, що на прибузьких пляцдармах поховані наші бойові побратими.

У березні 1978 року ветерани дивізії відвідали місця боїв і на околиці Довгої Пристані, де висіють обеліскі, посадили парк пам'яті. Він нагадує про тих, хто загинув при форсуванні Південного Бугу. На плиті рядки з вірша Є. Долматовського:

І пускай в кожному домі
Сяють мирні сны,
Щоб ніхто не забув
Грома новий війни.

А ніжче в його перекладі — вірш норвезького поета-антифашиста Нурдаль Гріга:

Каждый, кто знал их
Живыми.
Память этой бою,
Мужество, стойкость —
Наследством
Дети погибших хранят.

Саме в тих місцях, де проходила дивізія, визволяючи села, влітку 1941 року попали в оточення частини наших військ. Долматовський був поранений у руку і голову, утік з полону. Його врятувала і виходила жителька Олександрівщини Вікторія М. М. Вербіна. Потім через два місяці поет перебрався через лінію фронту.

Багато його віршів присвячені воїнам-переможцям.

О. МІРОШНИЧЕНКО,
колишній помічник командира взводу, член ради ветеранів 6-ї стрілецької дивізії.
м. Новоукраїнка.

І він за нього в бій повів солдат,
І висоти фашистам не віддав.
Ті ордені нагадують йому
Про друзів мужніх, вірних, фронтових,
Як місячним у вогні, в диму
Вони ділили хліб і біль на всіх.
Він друзів багатьох недолюбив,
Злягав вони на злих подвигів війни.
Ненавесть їм віддаючи.
Дзвенять на кітлі медалі й ордені.
м. Олександрія.

Вячеслав КОЛЕСНИКОВ

Дзвенять медалі й ордені

На батьковому кітлі у ряд
Вибіскують медалі й ордені,
Немов солдати стали на парад,
Про що йому нагадують вони?
Нагадують про мить, коли комбат
Підкошений на землі ніц упав,

ГЕРОІВ НАШИХ ІМЕНА

До 40-річчя визволення України у Кіровоградському краєзнавчому музеї створено пересувну виставку фондів матеріалів. Сотні реліквій виставки розповідають про героїзм, відданість партії і народу воїнів, котрі визволяли нашу республіку від окупантів.

...25 серпня 1943 року штурмовики нашого земляка підполковника М. Д. Захарченка скинули бомбовий вантаж на станцію Барзівкове, потім дали залп реактивними снарядами. Ворожі склади палали протягом двох діб. Пізніше льотчики Захарченка громили фашистів на аеродромах Краматорська, Дніпропетровська, де знищили і пошкодили понад 200 літаків.

Про славі бойові звершення земляки свідчать предствалені на виставці його фронтові карти, планшети, ордени, книжки, інші документи та особисті речі.

Значне місце серед експонатів виставки займають нові документи, нагороди, фронтові речі, зброя.

Ось годинник, медаль «За відвагу» М. Ю. Литвинова... Тут же виписка з нагородного листа артилериста: «Молодий лейтенант Литвинов одним із перших переправився через Сейм, Десну, досяг лівого берега Дніпра і на підручних матеріалах форсував його. Завдяки його рішучим діям підтримав розділи форсували Дніпро без найменших втрат».

Чимало цінних матеріалів зібрано під час операції «Згадаймо всіх поіменно». З Гайворонського району нам передали нагородні документи майора А. Д. Ячуринського. Він воював у складі 18-ї армії, обороняв Кавказ, форсував Дніпро, визволяв Київ, а згодом братню Чехословаччину. Його ратні подвиги відзначені орденом Червоного Прапора,

багатьма медалями, а мирна праця орденами Трудового Червоного Прапора Жовтневої Революції. Ці нагороди, а також чеського ордена «Вітчизняний Хрест» зможуть побачити відвідувачі виставки.

Поповнилася виставка і матеріалами про кавалера 3-х польських нагород гайворонця К. П. Тімановського. Майор Тімановський у складі прославленої 25-ї гвардійської стрілецької дивізії форсував Дніпро поблизу Дніпропетровська, брав участь у Корсунь-Шевченківській битві, визволяв Новомиргородський, територій Новоархангельського, Голованівського районів. У цій дивізії воювали також наші земляки Герої Радянського Союзу М. М. Тургель, П. С. Гришко.

Г. КОГАН,
старший науковий співробітник Кіровоградського краєзнавчого музею.

ПОШУК ДЕ ДІЯВ «БУРЕВІСНИК»

...29 липня 1941 року. Над Бандуровим зав'язався жорстокий повітряний бій. Підбито радянський літак. Палаюча машина різко втрачає висоту і врізається в криницю на одній із вулиць. Згорів літак, загинув і його екіпаж. Залишилися невідомими імена льотчиків-героїв...

Цей страшний епізод війни, свідками якого були старожили села, знає нині кожен мешканець Бандурового. У місцевій десятирічці про нього розповідається особливо часто на виховних годинах, уроках лінійки, уроках мужності... Члени ж шкільного пошуково-експедиційного загону, котрий очолює вчитель С. А. Бондар, взялися розшукати і назвати поіменно полетілих льотчиків. Розіслали листи до Києва, інших міст. Перегортають дуже багато архівних документів, вкотре, до найменших дрібниць, вивчено той повітряний бій. Нюх що пошуки не увінчалися успіхом.

На братській могилі, що в центрі села, поховано тринадцять воїнів-визволителів Бандурового. Імена семи з них червоним сідлом вдалося дізнатися. Рядовий Дмитро Моїсейкін, Михайло Коршунів, Савелій Сьомак, Михайло Онопа... Гвардійцем Ольгою Домкевич, Миколою Віслюком, Дмитро Танцюрі у боях з Бандурово було трохи більше двадцяти. Поклонитися пам'яті фронтових друзів з усіх кутків країни приїжджають на гайворонську землю їхні однополчанці.

А в невідомих пошуковці школи є вже нові завдання. Одне з них — вивчити бойовий шлях партизанського загону «Буревісник», що активно діяв на території Гайворонського району і сусідньої Вінницької області. Від Кіндрата Тимофійовича Тищука та Бориса Прокоповича Писенка (обидва живуть у Бандуровому) мало дізналися про бойовий шлях загону.

Участь у шкільному пошуково-експедиційному заході не проходить у юних серцях безслідно. Вони викликає особливий інтерес до вивчення історії рідного краю, виховує у школярів почуття патріотизму. Цього, всі ці речі прищеплено ще з школи у Віктора Морганта та Миколи Чежогова — випускників Радянської Армії. Приємно й радісно читати листи-подяки, адресовані неколективній десятирічці, де названі імена цих хлопців — відмінників військової підготовки.

А. АНДРУСЕНКО.
Гайворонський район.

МИ — ЗА МИР!

НА ВІРНІСТЬ ДАМО ПРИСЯГУ

Мир. Сьогодні це поняття набуло особливої значимості. І для нас, тих, кого батьківщина незабаром покличе на службу до лав Радянської Армії, мир — це все те, що ми маємо захищати. До армійської служби ми готуємося вже сьогодні. Початкова військова підготовка починається у нашому технікумі з другого курсу. До нас на зустріч приходять ветерани Великої Вітчизняної війни і розповідають про те, як кувалася Перемога, 40-річчя якої ми готуємося відзначити. Кожен із майбутніх воїнів, замислюється, чи зможе відстояти мир, здобутий чотири десятиріччя тому.

З року в рік у технікумі ведеться військова підготовка учнів. І кожного року молоді випускники нашого навчального закладу, призиваючись до служби в Радянській Армії, приймають присягу. А потім до технікуму йдуть листи, в яких хлопці пишуть про те, як проходять їхні армійські будні. Дехто з них служить на кордоні, дехто виконує сай інтернаціональний обов'язок в Афганістані. Зустрічаючись із цими хлопцями, ми ще більше усвідомлюємо, як важливо нині зберегти мир на Землі, не допустити нових війн.

Велика увага у технікумі приділяється фізичному загартовуванню учнів. Під час польових занять з'ясується, на які види справ тому чи іншому юнаку треба звернути увагу.

Мине рік, і хлопців нашого випуску призвуть на службу. Кожен із нас з честю нестиме звання радянського солдата, звеличене ще нашими дідами і батьками.

В. КОНЮХ,
учень 4 курсу Кіровоградського машинобудівного технікуму.

Комсомольсько-молодіжний колектив молочнотоварної ферми колгоспу «Путь Ильича» Знам'янського району у числі інших колективів господарства відзначений як один із передових області у Всесоюзному огляді на краще проведення зимівлі громадської худоби 1983—1984 рр. День працівників сільського господарства, який відзначається завтра, вони зустрічають новими трудовими досягненнями.

СВІТАНОК. Вікна будинків сіло дивляться на ворота майстерні, заїдки виїжджають автомобілі, висвічуючи дорогу променями фар. Трохи згодом тим же світлом, озивається й вікна будівель: доярки збираються на ферму. Від під'їзду шістнадцятиквартирного будинку асфальтовою смугою дороги ідуть вони до корівників, струшуючи з плечей залишки сну. Попереду — робочий день. Починається він і для Валентини Кучеренко. Вона — старший майстер машинного доїння. Разом з подружками поспішає на ферму.

У своїх дівчатах Валентина впевнена. Із ними не тільки есело, а й надійно. За одинадцять років дружилися. Галина Посунок добра, совісна. А сестри Сусанна Божук та Надія Пикель взаємно допомагають одна одну. Метка на язику Сусанна «визволяє» сестру, якщо треба, і словом, і ділом. А ще під опікою Валентини Кучеренко працює Люба Нельга. П'ять доярок на третій молочнотоварній фермі об'єднані в бойовий комсомольсько-молодіжний колектив.

Кучеренківці міцні. В усьому, а найперше — у слові. Середньофермозний показник по надоях молока складає 3100 кілограмів. І всі знають, що ціна стабільності — совість. Без неї ніяк. Почуття до всього, що навкруг. Любов до землі (пораються дівчата на присадибних ділянках, а чоловіки пестять колгоспні чорноземи); до живності (корівки одна в одну, стіни ясел світяться свіжим вапном щодня). А найбільше — до дітей. Чекають матусь з роботи, коли вже й сутеніє, а вдосвіта наосліп чмокають пухлими губенятами — «Приходь, мамочко!» — і в ліжко, досипати, поки в школу. Толик, Оксанка, Іван, Інна, Оленка, Ігор — їм солодко спиться.

Зате ж і щебетуть, коли їх тата й мама збираються у святя разом чи в когось у квартирі, чи в будинку тваринника — світлим і радісним стає оточення. Про що тоді розмовляють батьки? Починати можуть із спогадів про чисте весілля чи на родині, а потім усе одно перейдуть на роботу. Психологія колгоспника бере своє. Відкаються? Ні, власне, ні на що. Права настає.

І. КУЦЕНКО.
Колгосп «Путь Ильича»,
Знам'янський район.

Що може бригада

ЩЕ ОДНЕ судно з нової серії енологічно-хімічних танкерів — «Маршал Баграмян» спустило на воду корабельні Керченського суднобудівного заводу «Залив» імені Б. Є. Бутімова. При спорудженні цього багатотонного судна, який витісняє 65 тисяч тонн особливого відзначення комсомольсько-молодіжної бригади суднобудівників Володимира Саложнова з його цеху.

Перевиконання виробничих завдань для цього колективу справа звична. Ось і в минулому, екстремальному на будівництві нового судна, місяці бригади виконала свій план на 170 процентів.

Робітничий колектив у бригаді викрай напружений. На спорудженні танкера за місяць було вперше задано під заворування

ДЕНЬ ПОЧИНАЄТЬСЯ З РАДОСТІ

ниці — їм тільки працювати, а це вже не проблема. Ох, як не розуміють дівчата тих розважниць, хто шукає (а в «Путі Ильича» не знаходить) причіпок-проблем, щоб, прикрившись їх неврівноваженістю, дремнути світ за очі. У колгоспі в пошані труд. За нього й дяка.

Прийшла оце недавно головний зоотехнік Л. І. Островська на ферму.

— Ну, як, дівчата?

— Нічого, Лідіє Іванівно! Встигаємо. А що?

— Телеграма!

Урочистий мітинг, поздоровлення, квіти, подарунки — все це було трохи опісля. Все не забудеться. І оті теплі материнські очі Л. І. Островської там, у гурті, коли вона разом із ними раділа успіху — Почесній грамоті ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС та ЦК ВЛКСМ — за успішне проведення зимівлі худоби 1983—1984 років! То було навіяне визнання результативності їх праці.

Немаленькі в них групи — по 28 корів, а вміють дівчата «порозумітися» із кожною.

Працюють, перемагають у районі, області, республіці на конкурсах професійної майстерності. Радяться з Олегом Івановичем Колоусовим, котрий недавно очолює комсомольську організацію колгоспу, — як підвищувати продуктивність молочного стада. Беручи участь у Вахті пам'яті, нині вони присвячують свої успіхи 40-річчю визволення України від німецько-фашистських загарбників.

А поки що, закінчуючи робочий день, тваринниці неквадом обходять свою царину, чепурять, готують до вранішнього доїння. У кожній в голові вже звичні плани — що приготувати на вечерю (а, може, донька постаралася!), які там школярі оцінки принесли... А Валентина підходить до Галини Посунок: «Галю! Згадай минуле — зроби «фірмову» зачіску. Ідемо в гості, а коли ж тут до перукарні...».

І. КУЦЕНКО.
Колгосп «Путь Ильича»,
Знам'янський район.

шість секцій. Це — районний на підприємстві показник.

Високі темпи роботи йдуть в ногу з суворим режимом економії. Тут приклад показав групний сорг Володимир Бобров, який зобов'язався економіти 20 кілограмів експортної продукції.

Ціна, що в зобов'язаннях молодих суднобудівників нема пункту про трудову дисципліну. Це розуміється само по собі. Вже четвертий рік бригаду лідирів ім'я ХХІУ з'їзду ЛКСМ України, працює за принципом колективної відповідальності за стан трудової і громадської дисципліни.

С. КОНСТАНТИНОВ,
кор. РАТАУ.
Керч.

Зустріч з визволителями.

Фотохроніка ТАРС.

У ФОНД БУДІВНИЦТВА ПАМ'ЯТНИКА

Тиждень, присвячений 40-річчю визволення України від німецько-фашистських загарбників, позначений трудовими здобутками комсомольців і молоді Кіровоградщини, мітингами і зборами, новими починаннями.

Ось і в Кіровоградському СПТУ № 4 учні й викладачі на мітингу схвалили ініціативу колективів Харківського СПТУ № 35 імені дівчи Героя Радянського Союзу В. І. Чуйкова та Луцького СПТУ № 10 про внесення коштів у фонд будівництва пам'ятника Перемоги у місті-герої Москві. Кіровоградці зобов'язалися відпрацювати день на будівництві нового комплексу свого училища, а зароблені гроші перерахувати на спорудження пам'ятника.

У групах училища проходить конкурс на краще виготовлення сувеніра для ветерана війни.

П. ДОВБЕНКО.

БАРВАМИ КВІТІВ

Гарно оформлену виставку квітів, присвячену 40-річчю Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні, можна було побачити цими днями у Велико-челівській восьмирічній школі. Виділялися композиції четвертокласників «Щасливе дитинство», «Доброго ранку, Батьківщино!», «Пам'ять друга», «Серце Данко», семикласників «Квіти Перемоги», «Світ очима дітей» та п'ятикласників «Слава радянським героям!» і «Мир дітям планети». А восьмикласниці Целя Логашук, Віта Кузенко і Тетяна Бартош приготували букети під девізом: «Пам'яті полеглих будьте гідні!».

«Мир планеті — щастя дітям!» — таким був загальний девіз свята.

А. РИЕАК.

Новгородківський район.

ЗВИЧАЙНЕ ЧУДО КОХАННЯ

Не було оркестру, не звучала чарівна музика Антоніо Спадавенія до відомого кінофільму «Попелюшка», яка супроводжує виставу «Кришталевий черевичок» народного театру «Резонанс» при Кіровоградському педагогічному інституті імені О. С. Пушкіна. На сцені звичайна репетиція. Слуга оголошує появу казкових героїв — Короля і Королеви... А потім з'являється Принц, який раптом задумав одружитися на загадковій володарці кришталевого черевичка. З цього приводу й бал.

Але ось настає пауза в репетиції, режисер театру Валерій Дейнекін просить своїх підлеглих попрацювати самостійно, а ми влаштуємося у зримувальній кімнаті для бесід.

КОР.: — «Кришталевий черевичок»... Це вже яка вистава? Не набридає стільки повторювати?

В. ДЕЙНЕКІН: З якого запитання починаєш? Вистава... В минулому сезоні зіграли її всього 25 грудня 1983 року. Овілей, так би мовити. Зібралися всі колегі виконавці ролей. Уявляєте, на сцені — шість Попелюшок, шість Принців... У кожного з них життя складалося по-різному. Працюють у школах міст і сіл не тільки нашої області. Театр залишився для них прекрасним спогодом студентської юності. І варто було зібратися разом, щоб переконалися: це не завжди — любов до театру. А той заряд доброти, який отримали вони тут, у «Резонансі», допомагає їм у повсякденні.

Чи не набридає мені вистава? Як може набриднути справа, якій присвячуєш життя, тобто театр? Я не пам'ятаю жодної вистави, яка була б схожа на іншу. А скільки несподіванок, скільки доводиться імпровізувати!

КОР.: Чому новий сезон ви відкриваєте «Кришталевим черевичком»? Це традиція вашого колективу?

В. ДЕЙНЕКІН: Звичайно. Ця вистава дуже дорога нам. Мова йде в ній не тільки про боротьбу добра і зла — це само собою — ми говоримо нею про те, що немає красивішого почуття, ніж любов. Треба вчитися любити.

Для цього є прекрасна література, музика, театр... «Кришталевий черевичок» — п'єса про любов. Про красу і молодість. Не випадково у нас в самому фіналі, коли вже виконавці виходять на поклони, звучить «Весільний марш» Мендельсона і з'являється перед глядачами Попелюшка і Принц в сучасному вбранні нареченого і нареченої... Ви давно бачили виставу?

КОР.: А хто вам допомагає в оформленні сцени?

В. ДЕЙНЕКІН: В основному сценарію займаюся я сам. Консультуюся у спеціалістів. Наприклад, багато порад дає мені наш кропівничанин художник В. Іванов. Консультації по світлу беру в освітлювача з Палацу імені Жовтня Ю. П. Жуліна.

КОР.: А костюми?

В. ДЕЙНЕКІН: Ну, це наші дітячата... Все самі роблять.

КОР.: Валерію, ваші вистави привертають увагу не менше, ніж вистави професійного театру. Їх добре знають. А яка з цих вистав має для вас найбільше значення?

В. ДЕЙНЕКІН: Певно, «Ніч після випуску» за по-

вістю В. Тендрякова. Вистава нас дуже об'єднала в бажанні сказати глядачам, що виховання людини набагато важливіше, ніж засвоєння знань. Коли б треба було визначити одним словом, про що наша вистава, я б сказав — про жорстокість. Жорстокість і учнів (що зрозуміліше), і вчителів (що страшно). Світ так потребує любові. Ми про це говоримо. Молоді герої вистави самостійно приходили до висновку про аморальність своїх життєвих позицій. Так, як вони жили, жити не можна. До речі, саме після цієї вистави ми отримали обласну комсомольську премію імені Ю. Яновського за розв'язання громадянських проблем.

КОР.: Читаю на афіші театру «Резонанс» несподіване: Олександр Гельман. «Наодинці з усіма».

В. ДЕЙНЕКІН: Право на цю виставу нам треба було доводити. Мені твердили — студенти не зможуть. А я прочитав п'єсу і відразу зрозумів, що не можу її не поставити. Несподівана річ! Чому не зрозуміють студенти? Адже мова йде про моральні компроміси. За кожний компроміс треба платити — ось висновок із того, що відбувається в родині Голубових. Ми трактували п'єсу як соціальну драму.

КОР.: І глядачі зрозуміли?

Дейнекін показав мені книгу відгуків на роботу колективу, а точніше, книгу подяки. Солідний зошит у колірковій обкладинці. В одному відгуку на виставу «Наодинці з усіма», зокрема, прозвучало: «Ми ж самі завтра станемо перед вибором: ставити трійку Вові чи псувати стосунки з його батеч-

ком...». Вистава схвилювала. Це — нагорода кожному колективу, а самодіяльному — честь.

КОР.: Валерію, а проблема у вас є?

В. ДЕЙНЕКІН: Звичайно. Нас, наприклад, хвилює проблема плінності в колективі. Це неважко зрозуміти — студенти відучилися чотири роки і — «Щасливо залишатися!». Вистава, яка ще могла б жити і жити, мусить знімається. Турбує і проблема репертуару. Що тріати в студентському театрі?

...І ще мені хотілося б розповісти... При театрі створено студію, де навчаються студенти, учні старших класів. По закінченні вони зможуть керувати гуртками в школі. Ми не тільки своїми силами викладаємо. Нам допомагають неші педагоги. Наприклад, Федір Іванович Прокаєв читає лекції з історії зарубіжного драматичного театру. Я акторську майстерність викладаю. Цікаво. І думаю, це принесе результати.

ІЩЕ ДОВГО ГОВОРИТИ з Валерієм: про те, яке значення має він у житті студентів, як сприяє цінному відпочинку. Тому що для них студентський театр — це їх вільний час. Та чи не в цей час формуються духовний світ майбутнього вчителя, виповователя підростаючого покоління?

У цьому році керівник студентського театру «Резонанс» Валерій Дейнекін закінчує театральне училище імені Шукіна в Москві. Залишиться він зі своїм колективом чи піде на професійну сцену? Не знаю. Але вірніше: в його душі завжди житиме театр.

В. ЛЕВЧЕНКО.

ШКОЛА: КРОКИ РЕФОРМИ

Символічний ключ до професії з рук знатного слюсаря-складальника Героя Соціалістичної Праці В. М. Сухачова одержали учні МПТУ № 14 і № 47 — базових центрів підготовки кадрів для виробничого об'єднання «Новокраматорський машинобудівний завод». Тут став до ладу великий навчально-виробничий пех. Всі учнівські робітничі ділянки оснащені сучасним устаткуванням і верстатами, найновішими приладами і навчними посібниками.

Майже п'ятсот вихованців училища щороку поповнюватимуть ряди краматорських машинобудівників. Підприємства Донбасу, де пілі кожні вісім з десяти робітників основних професій є випускниками ПТУ, беруть активну

НАВЧАЛЬНИЙ КЛАС ЗАВОДУ

участь у зміненні матеріальної бази системи профтехосвіти. Відповідно до Закону про реформу загальноосвітньої і професійної школи на багатьох шахтах, заводах і фабриках створено свої навчальні класи. Щороку майже двісті тисяч учнів професійно-технічних училищ індустріального краю, набувши доброго робітничого гарту на виробництві, вступлено починають трудову біографію.

С. САВЧЕНКО.
кор. ПАТАУ.Краматорськ
Донецької області.

ХІД ПЕРЕДПЛАТИ

на обласну молодіжну газету «Молодий комунар»
станом на 8 жовтня ц. р.

Газети передплачено 40 864 примірники, або 70 процентів минулорічного тиражу. Кілька районів області значно відстають від цих показників, приміром, Олександрійський, Меловісський, Новгородківський, Кіровський (м. Кіровограда), де передплачено менше половини минулорічного тиражу. Такий стан передплати свідчить про те, що на місцях це незадовільно ставляється до цієї роботи комсомольські пропагандисти, громадські розпосереджувачі преси, працівники поштових відділень. І

Райони, міста	Цьогорічний тираж	Передплачено на 1985 р.	У процентах проти 1984 р.
Компаніївський	1260	1115	88,5
Вільшанський	899	753	83,8

Онуфріївський	1127	936	83,1
Новоукраїнський	2195	1674	76,3
Олександрійський	882	636	72,1
Новоархангельський	1062	715	67,3
Кіровоградський	1292	820	63,5
Добровеличківський	1989	1264	63,5
Світловодський	3187	2002	62,8
Новомиргородський	1600	1000	62,5
Бобринецький	1316	820	62,3
Петрівський	802	485	60,5
Гайворонський	2361	1424	60,3
Устинівський	844	490	58,1
Долинський	1660	940	56,6
Ленінський (м. Кіровограда)	10190	5388	52,9
Голованівський	1095	554	50,6
Новгородківський	1044	512	49,0
Знам'янський	3059	1483	48,5
Меловісський	2141	1014	47,4
Кіровоград	20294	9527	46,9
Олександрія	4635	2125	45,8
Ульяновський	1158	528	45,6
Олександрійський	2470	1068	43,2
Кіровський (м. Кіровограда)	8503	3591	42,2

«ДИНАМО»

«ЗІРКА»

4:3

У першому колі сильнішими були кіровоградці. Вони зуміли тоді забити у ворота динамівців три голи, а у свої пропустили два. «Зірка», в активі якої тридцять три очка, перед цим матчем займала п'ятий рядок у таблиці другої групи, а ірпенці — одинадцятий (26 очок).

Черговий поєдинок почався натиском гостей. Вони першими повели в рахунок. Автором гола був Едуард Денисенко. Потім ірпенцям вдалося встановити рівновагу.

Натиск «Зірки» не припиняється. До відпочинку нашім землякам вдалося забити ще два голи в ворота Сергія Ралюченка та Володимира Димов.

Другий тайм. Ініціатива на боці ірпенців. Вони за-

били у ворота Олега Діброва три голи — 4:3.

«Зірка» виступала у такому складі: О. Діброва, С. Ульський, М. Латин, С. Кучеренко (О. Іванов), О. Коломієць, В. Димов (К. Мельников), В. Самойлов, І. Черненко, М. Калита, С. Ралюченко (С. Локтіонов), Е. Денисенко.

Інші матчі закінчилися так: «Десна» (Чернігів) — «Металург» (Дніпропетровськ) — 2:1, «Поділля» (Хмельницький) — «Атлантика» (Севастополь) — 3:0, «Нива» (Бережани) — «Океан» (Керч) — 4:0 «Буковина» (Чернівці) — «Становцев» (Стаханов) — 2:0, «Дніпро» (Черкаси) — «Маяк» (Харків) — 0:2.

Наступний тур у середу, 17 жовтня. «Зірка» в себе вдома прийматиме «Ниву» з Берестя.

В. ШАБАЛІН.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітету
ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:

316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ВК 04304.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Індекс 61103.

Зам. № 547. Тираж 55900.

Газета виходить у вівторок
четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.